

AGATHA CHRISTIE

Μικρές ιστορίες μυστηρίου

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μικρές ιστορίες μυστηρίου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Problem at Pollensa Bay and Other Stories
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1991. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο: «Κίτρινες ίριδες»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4437-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4438-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Μικρές ιστορίες μυστηρίου

Μετάφραση: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο θάνατος έβαλε τελεία
Πέντε μικρά γουρουνακία	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Φόνοι με αλφαβητική σειρά	Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα στον Νείλο	Θάνατος στα σύννεφα
Ο Πουαρό ερευνά	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Νέμεση
Φόνος στο πρεσβυτέριο	Μυστήριο στην Καραϊβική	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργιλ
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Η ξεχασμένη δολοφονία	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Και δεν έμεινε κανένας	Ο φόνος είναι εύκολος	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Έγκλημα στο γκολφ	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρόιτσερ Άκροϊντ	Ο θάνατος του λόρδου Έιτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Με ανοιχτά χαρτιά	Άγνωστος προορισμός
Θανάσιμος κίνδυνος	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Το τρένο των 16.50	Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Πρόσκληση σε φόνο	Συνέταιροι στο έγκλημα	
Ο μυστικός αντίπαλος	Ατέλειωτη νύχτα	
Η δοκιμασία της αθωότητας	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	
Το μυστικό του Τσίμνεις	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	
Φόνος στη Μεσοποταμία	Προς το μηδέν	
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Στην πλημμυρίδα της ζωής	
Οι άθλοι του Ηρακλή	Τα ρολόγια	
Σίκαλη στην τσέπη	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	
Ο καθρέφτης ράγισε	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ν ή Μ;	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση.....	9
1. Πρόβλημα στον όρμο Πογιένσα.....	11
2. Το δεύτερο γκονγκ.....	32
3. Κίτρινη ίριδα.....	60
4. Σετ τσαγιού Αρλεκίνος.....	80
5. Μυστήριο στο Ντάρτμουθ.....	116
6. Οι ντετέκτιβ της αγάπης.....	137
7. Πλάι σ' ένα σκυλί.....	163
8. Μανόλια.....	183

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Μικρές ιστορίες μυστηρίου είναι μια συλλογή διηγημάτων μυστηρίου της Άγκαθα Κρίστι. Πρόκειται ουσιαστικά για μικρά συγγραφικά διαμάντια, που αποδεικνύουν το μεγαλείο της γραφής της διάσημης Αγγλίδας συγγραφέως. Διαφορετικοί ντετέκτιβ, διαφορετικές μέθοδοι προσέγγισης του εγκλήματος. Ο γοητευτικός Πάρκερ Πάιν στηρίζεται στη βαθιά γνώση του της ανθρώπινης φύσης. Ο κύριος Σάτεργουεϊτ στην άψογη συνεργασία του με τον αινιγματικό κύριο Χάρλεϊ Κουίν. Και, φυσικά, ο Ηρακλής Πουαρό σε αυτό που ο ίδιος αποκαλεί μικρά, φαιά κύτταρα του εγκεφάλου. Και ανάμεσά τους δύο μικρές ιστορίες για το μυστήριο της ανθρώπινης ψυχής, γραμμένες με έξοχο τρόπο από την κορυφαία του είδους.

Τα διηγήματα αυτά δεν έχουν διασκευαστεί ποτέ για την τηλεόραση ή το ραδιόφωνο.

Πρόβλημα στον όρμο Πογιένσα

Το ατμόπλοιο από τη Βαρκελώνη στη Μαγιόρκα άφησε τον κύριο Πάρκερ Πάιν στην Πάλμα πολύ νωρίς το πρωί – κι αυτός ευθύς βρέθηκε αντιμέτωπος με την απογοήτευση. Τα ξενοδοχεία ήταν πλήρη! Το καλύτερο που είχαν να του προσφέρουν ήταν ένα πινηρό καμαράκι που έβλεπε σε μια εσωτερική αυλή σε ένα ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης – κι αυτό ο κύριος Πάιν δεν ήταν διόλου διατεθειμένος να το ανεχτεί. Ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου ήταν αδιάφορος απέναντι στην απογοήτευσή του.

«Και τι θα θέλατε, δηλαδή;» είπε ανασηκώνοντας τους ώμους.

Η Πάλμα ήταν δημοφιλέστατη τώρα! Το συνάλλαγμα ευνοούσε το πράγμα. Οι πάντες –οι Άγγλοι, οι Αμερικανοί– έρχονταν τον χειμώνα στη Μαγιόρκα. Όλο το μέρος ήταν κατάμεστο. Δεν ήταν σίγουρος αν ο Άγγλος κύριος θα έβρισκε κάτι άλλο – εκτός ίσως στο Φορμεντόρ, όπου οι τιμές ήταν τόσο απελπιστικά υψηλές, που ακόμα και οι ξένοι δίσταζαν όταν τις άκουγαν.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν απόλαυσε έναν καφέ και ένα φραντζολάκι, και κατόπιν βγήκε να δει τον καθεδρικό ναό, όμως διαπίστωσε ότι δεν είχε διάθεση να εκτιμήσει τα κάλλη της αρχιτεκτονικής.

Μετά συνομίλησε με έναν φιλικό οδηγό ταξί με ανεπαρκή γαλλικά αναμεμειγμένα με ντόπια ισπανικά και κουβέντιασαν για τις αρετές και τις δυνατότητες του Σόγιερ, της Αλκούδια, της Πογιένσα και του Φορμεντόρ – όπου υπήρχαν ωραία ξενοδοχεία αλλά ακριβά.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν μπήκε στον πειρασμό να ρωτήσει πόσο ακριβά.

Ζητούν, είπε ο οδηγός ταξί, ένα ποσό που θα ήταν παράλογο και γελοίο να καταβάλει – άλλωστε, δεν έρχονταν εδώ οι Άγγλοι επειδή οι τιμές ήταν χαμηλές και λογικές;

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν είπε ότι όντως ίσχυε αυτό, αλλά, όπως και να 'χει, τι χρέωναν στο Φορμεντόρ;

Μια απίστευτη τιμή!

Μάλιστα, ναι – αλλά ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΥΤΗ Η ΤΙΜΗ;

Ο οδηγός συναίνεσε τελικά να μιλήσει με αριθμούς.

Έχοντας πρόσφατη εμπειρία από τις απαιτήσεις των ξενοδοχείων στην Ιερουσαλήμ και την Αίγυπτο, η τιμή δε φάνηκε ιλιγγιώδης στον κύριο Πάρκερ Πάιν.

Έκλεισαν μια συμφωνία για το αγώι, ο οδηγός φόρτωσε στο ταξί τις βαλίτσες του κυρίου Πάρκερ Πάιν με μάλλον ασυνάρτητο τρόπο και ξεκίνησαν τη διαδρομή τους στο νησί, δοκιμάζοντας καθ' οδόν κάποια φθηνότερα πανδοχεία, αλλά έχοντας πάντα τελικό προορισμό το Φορμεντόρ.

Μολοντούτο, δεν έφτασαν ποτέ σ' αυτό το τελικό κατάλυμα της πλουτοκρατίας, διότι, αφού πέρασαν μέσα από τα στενά δρομάκια της Πογιένσα και ακολούθησαν τη σμιλεμένη γραμμή της ακτής, έφτασαν στο Πίνο ντ' Όρο, ένα μικρό ξενοδοχείο που δέσποζε στην άκρη της θάλασσας, με μια θέα που μες στην αχλή του όμορφου πρωινού είχε τη θεσπέσια αοριστία μιας ιαπωνικής ζωγραφιάς. Μεμιάς, ο κύριος Πάρκερ Πάιν κατάλαβε ότι αυτό, και μόνον αυτό, ήταν ό,τι επιζητούσε. Σταμάτησε το ταξί και πέρασε από τη ζωγραφισμένη πύλη με την ελπίδα ότι βρήκε ένα μέρος να ξαποστάσει.

Οι ιδιοκτήτες του ξενοδοχείου, ένα γηραιό ζευγάρι, δε μιλούσαν ούτε αγγλικά ούτε γαλλικά. Ωστόσο, το ζήτημα διευθετήθηκε ικανοποιητικά. Προσφέρθηκε στον κύριο Πάρκερ Πάιν ένα δωμάτιο που έβλεπε στη θάλασσα, οι βαλίτσες ξεφορτώθηκαν, ο οδηγός συνεχάρη τον επιβάτη του για το γεγονός ότι απέφυγε τις τερατώδεις απαιτήσεις αυτών των... καινούργιων ξενοδοχείων,

όπως είπε, έλαβε την αμοιβή του και αναχώρησε με έναν χαρωπό ισπανικό χαιρετισμό.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν κοίταξε το ρολόι του και, αντιλαμβανόμενος ότι ακόμα και τώρα ήταν μόλις δέκα παρά τέταρτο, βγήκε στη μικρή κοινόχρηστη βεράντα, που ήταν λουσμένη σε ένα λαμπρό πρωινό φως, και παρήγγειλε, δεύτερη φορά εκείνο το πρωί, καφέ και φραντζολάκια.

Υπήρχαν τέσσερα τραπέζια εκεί, το δικό του, ένα άλλο, το οποίο είχαν μαζέψει αφού είχε προγευματίσει κάποιος, και δύο κατελημμένα. Στο πιο κοντινό του καθόταν μια οικογένεια, πατέρας, μητέρα και δύο ενήλικες θυγατέρες – Γερμανοί. Πέρα από αυτούς, στη γωνία της βεράντας, κάθονταν μια μητέρα και ο γιος της, ολοφάνερα Άγγλοι.

Η γυναίκα ήταν γύρω στα πενήντα πέντε. Είχε γκριζα μαλλιά σε ωραία απόχρωση, ήταν κομψά, αλλά όχι μοντέρνα ντυμένη, με τουϊντ σακάκι και φούστα, και απέπνεε την άνετη αυτοκυριαρχία που αποτελεί ίδιον μιας Αγγλίδας συνηθισμένης να ταξιδεύει στο εξωτερικό.

Ο νέος άντρας που καθόταν απέναντί της θα πρέπει να ήταν γύρω στα είκοσι πέντε και ήταν πολύ χαρακτηριστικός για την κοινωνική τάξη και την ηλικία του. Δε θα τον έλεγες ευειδή ούτε όμως και άσχημο, δεν ήταν ψηλός ούτε και κοντός. Ήταν ολοφάνερο ότι διατηρούσε τις καλύτερες σχέσεις με τη μητέρα του –έκαναν μαζι χωρατά– και ήταν περιποιητικός στο τραπέζι.

Καθώς μιλούσαν, το βλέμμα της γυναίκας συνάντησε το βλέμμα του κυρίου Πάρκερ Πάιν. Τον περιεργάστηκε με αβρότατη ψυχραιμία, αλλά ο ίδιος κατάλαβε καλά ότι τον είχε ήδη καταχωρίσει και ταξινομήσει.

Είχε αναγνωρίσει ότι ήταν Άγγλος και, το δίχως άλλο, δε θα αργούσε να του απευθύνει κάποια ευχάριστη, ανέμελη παρατήρηση.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν δεν είχε κάποια αντίρρηση για κάτι τέτοιο. Συνήθως οι συμπατριώτες του στο εξωτερικό, άντρες και γυναίκες, τον έκαναν να πλήττει ελαφρώς, αλλά ήταν μάλλον πρόθυ-

μος να περάσει κάποια ώρα της ημέρας με φιλική διάθεση. Σε ένα μικρό ξενοδοχείο προκαλούσες αμηχανία, αν δεν το έκανες. Τούτη η συγκεκριμένη γυναίκα, ήταν σίγουρος, είχε έξοχους «ξενοδοχειακούς τρόπους», όπως το έθετε.

Ο νεαρός Άγγλος σπκώθηκε από την καρέκλα του, έκανε κάποιο χιουμοριστικό σχόλιο και μπήκε στο ξενοδοχείο. Η γυναίκα πήρε την αλληλογραφία της και την τσάντα της και βολέυτηκε σε μια καρέκλα που έβλεπε στη θάλασσα. Άνοιξε ένα αντίτυπο της *Continental Daily Mail*. Η πλάτη της ήταν στραμμένη στον κύριο Πάρκερ Πάιν.

Καθώς ήπια την τελευταία σταγόνα του καφέ του, ο κύριος Πάρκερ Πάιν κοίταξε προς τη μεριά της και μεμιάς σφίχτηκε. Θορυβήθηκε. Θορυβήθηκε για τη γαλήνια συνέχιση των διακοπών του! Αυτή η πλάτη ήταν τρομερά εκφραστική. Καιρό τώρα αξιολογούσε τέτοιες πλάτες. Από την ακαμψία της –από την τεταμένη στάση της–, δίχως καν να βλέπει το πρόσωπό της, καταλάβαινε πολύ καλά ότι τα μάτια της γυάλιζαν από αναχαιτισμένα δάκρυα – ότι η γυναίκα διατηρούσε την αυτοκυριαρχία της με έντονη προσπάθεια.

Με επιφυλακτικές κινήσεις, σαν ένα κυνηγημένο ζώο, ο κύριος Πάρκερ Πάιν αποσύρθηκε στο εσωτερικό του ξενοδοχείου. Δεν είχε περάσει παρά μόνο μισή ώρα από τότε που κλήθηκε να γράψει το όνομά του στο βιβλίο πελατών στη ρεσεψιόν. Ιδού, μια πεντακάθαρη υπογραφή: *Σ. Πάρκερ Πάιν, Λονδίνο.*

Λίγες γραμμές πιο πάνω ο κύριος Πάρκερ Πάιν πρόσεξε τις εγγραφές: *Κυρία Α. Τσέστερ, κύριος Μπάτζιλ Τσέστερ – Χολμ Παρκ, Ντέβον.*

Εάν η κυρία Α. Τσέστερ ήταν δυστυχής στον όρμο Πογιένσα, δε θα της γινόταν εύκολο να συμβουλευτεί τον κύριο Πάρκερ Πάιν.

Αποτελούσε πηγή μόνιμης απορίας του το γεγονός ότι είχε συναντήσει τόσο πολλούς ανθρώπους στο εξωτερικό που γνώριζαν το όνομά του και είχαν προσέξει τις διαφημίσεις του. Στην Αγγλία πολλές χιλιάδες ήταν οι καθημερινοί αναγνώστες των *Times* που δε θα μπορούσαν να απαντήσουν με ειλικρίνεια αν είχαν ακούσει

το όνομα Πάιν στη ζωή τους. Στο εξωτερικό, σκέφτηκε, διάβαζαν πιο επισταμένως τις εφημερίδες. Κανένα δημοσίευμα, ούτε καν οι στήλες των διαφημίσεων, δεν τους ξέφευγε.

Ήδη οι διακοπές του είχαν διακοπεί κάμποσες φορές. Είχε καταπιαστεί με μια σειρά προβλήματα, από δολοφονία μέχρι απόπειρα εκβιασμού. Ήταν αποφασισμένος να ηρεμήσει στη Μαγιόρκα. Αισθάνθηκε ενστικτωδώς ότι μια αναστατωμένη μητέρα θα αναστάτωνε αισθητά την ηρεμία που επιζητούσε.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν εγκαταστάθηκε στο Πίνο ντ' Όρο με πολλή χαρά. Υπήρχε ένα μεγαλύτερο ξενοδοχείο όχι πολύ μακριά, το Μαριπόζα, όπου διέμεναν πολλοί Άγγλοι. Επίσης, υπήρχε εκεί γύρω και μια αποικία καλλιτεχνών. Μπορούσες να βαδίσεις στην παραλία ίσαμε το ψαροχώρι όπου υπήρχε ένα κοκτέιλ μπαρ όπου συναντιόνταν οι άνθρωποι – και υπήρχαν επίσης μερικά μαγαζιά. Όλα ήταν πολύ γαλήνια και ευχάριστα. Κοπέλες σουλατσάριζαν φορώντας παντελόνια και έχοντας μαντίλια με έντονα χρώματα δεμένα στο πάνω μέρος του κορμιού τους. Νεαροί με μπερέδες και μάλλον μακριά μαλλιά συζητούσαν στο Μακς Μπαρ για θέματα όπως τα καλλιτεχνικά ρεύματα και η αφαίρεση στην τέχνη.

Μία μέρα μετά την άφιξη του κυρίου Πάρκερ Πάιν η κυρία Τσέστερ τού απηύθυνε μερικές συμβατικές παρατηρήσεις σχετικά με τη θέα και με την πιθανότητα να παραμείνει αίθριος ο καιρός. Μετά φλυάρησε λίγο με τη Γερμανίδα κυρία σχετικά με το πλέξιμο και αντάλλαξε μερικές κουβέντες για τη λυπηρή πολιτική κατάσταση με δύο Δανούς κυρίους που περνούσαν τον καιρό τους φεύγοντας από τα χαράματα για ενδεκάωρες πεζοπορίες.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν βρήκε πολύ συμπαθή τον Μπάτζιλ Τσέστερ. Ο νέος άντρας προσφώνουσε σερ τον κύριο Πάρκερ Πάιν και άκουγε με περισσή ευγένεια όλα όσα είχε να του πει ο μεγαλύτερος άντρας. Μερικές φορές οι τρεις Άγγλοι έπιναν καφέ μαζί μετά το βραδινό φαγητό. Την τρίτη μέρα ο Μπάτζιλ άφησε την παρέα ύστερα από περίπου δέκα λεπτά και ο κύριος Πάρκερ Πάιν έμεινε ενώπιος ενωπίω με την κυρία Τσέστερ.

Μίλησαν για τα άνθη και την περιποίησή τους, για την αξιοθρήνητη κατάσταση της λίρας Αγγλίας και για το πόσο ακριβή είχε γίνει η Γαλλία, καθώς και για τη δυσκολία να βρεις καλό απογευματινό τσάι.

Κάθε βράδυ, μόλις αναχωρούσε ο γιος της, ο κύριος Πάρκερ Πάιν διέκρινε το εσπευσμένα κρυμμένο τρέμουλο στα χείλη της, αλλά αμέσως μετά εκείνη συνερχόταν και κουβέντιαζε ευχάριστα τα πιο πάνω θέματα.

Βαθμιαία άρχισε να μιλάει και για τον Μπάτζιλ. ... πόσο καλά τα είχε πάει στο σχολείο —«ήταν στην πρώτη ενδεκάδα, ξέρετε»—, πόσο τον συμπαθούσαν οι πάντες, πόσο περήφανος θα ήταν ο πατέρας του για τον νεαρό, εάν ζούσε, πόσο ευγνώμων ήταν η ίδια για το γεγονός ότι ο Μπάτζιλ δεν είχε γίνει ποτέ... έξαλλο νιάτο.

«Φυσικά, ανέκαθεν τον παρότρυνα να κάνει παρέα με νέους, αλλά στ' αλήθεια μοιάζει να προτιμάει να είναι μαζί μου».

Το είπε αυτό με ένα είδος καλής μετριοπαθούς ευχαρίστησης. Όμως εκείνη τη φορά ο κύριος Πάρκερ Πάιν δεν προέβη στη συνήθη διακριτική απόκριση, που την είχε τόσο εύκολη. Απεναντίας, είπε:

«Ω! Πάντως φαίνεται ότι υπάρχουν κάμποσοι νέοι άνθρωποι εδώ... δεν εννοώ στο ξενοδοχείο, αλλά στα πέριξ».

Σαν το άκουσε αυτό, πρόσεξε ο κύριος Πάρκερ Πάιν, η κυρία Τσέστερ τσίτωσε.

«Φυσικά υπάρχουν πολλών ειδών καλλιτέχνες», του είπε. «Ίσως είμαι πολύ παλιομοδίτισσα... Για μένα η αληθινή τέχνη είναι άλλο πράγμα. Βέβαια, πρέπει να πούμε πως πολλοί νέοι άνθρωποι απλώς χρησιμοποιούν την τέχνη ως πρόσχημα για να ραχατεύουν και να μην κάνουν τίποτα... Οι κοπέλες, μάλιστα, πίνουν υπερβολικά».

Την επόμενη μέρα ο Μπάτζιλ είπε στον κύριο Πάρκερ Πάιν:

«Δεν ξέρετε πόσο χαίρομαι που ήρθατε εδώ, σερ... ιδίως για τη μητέρα μου. Της αρέσει που έχει εσάς να κουβεντιάζει τα βράδια».

«Τι κάνατε όταν πρωτοήρθατε εδώ;»

«Η αλήθεια είναι ότι παίζαμε πικέ».

«Αντιλαμβάνομαι».

«Βέβαια, είναι πολύ βαρετό να παίζεις συνέχεια πικέ. Η αλήθεια είναι ότι έχω κάνει κάποιους φίλους... είναι τρομερά εύθυμοι τύποι. Δεν πιστεύω πως η μητέρα μου τους εγκρίνει...» Γέλασε σαν να ήταν αστείο. «Η αλήθεια είναι ότι η μητέρα μου είναι άλλης εποχής... Ακόμα και οι γυναίκες που φοράνε παντελόνια τη σοκάρουν!»

«Έτσι λοιπόν», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν.

«Αυτό που της λέω... ναι, είναι ότι πρέπει να συμβαδίζει κανείς με την εποχή του... Οι κοπέλες που βλέπουμε με τη μητέρα στην πατρίδα είναι τρομερά ανιαρές...»

«Αντιλαμβάνομαι», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν.

Ναι, τον ενδιέφεραν κάπως όλα αυτά. Ήταν θεατής ενός μικρού δράματος, αλλά δεν καλούνταν να λάβει μέρος σε αυτό.

Και μετά συνέβη το χειρότερο – όπως έβλεπε τα πράγματα ο κύριος Πάρκερ Πάιν. Μια γνωστή του κυρία, φλύαρη και ενθουσιώδης, ήρθε να μείνει στο Μαριπόζα. Συναντήθηκαν τυχαία στο τηϊοπωλείο ενώ ήταν παρούσα και η κυρία Τσέστερ.

«Ωωω! Αν είναι ποτέ δυνατόν!» κραύγασε η νεοφερμένη. «Ο κύριος Πάρκερ Πάιν... ο ένας και μοναδικός Πάρκερ Πάιν! Και η Αντέλα Τσέστερ! Γνωρίζετε; Αλήθεια; Και μένετε στο ίδιο ξενοδοχείο; Είναι ο ένας και μοναδικός μάγος, Αντέλα... το θαύμα του αιώνα... σου λύνει όλα τα προβλήματα χωρίς να κάνεις τίποτα! Δεν το ήξερες; Μα, πώς και δεν τον είχες ακουστά; Δεν έχεις διαβάσει τις διαφημίσεις του; Έχετε κάποιο πρόβλημα; Συμβουλευτείτε τον κύριο Πάρκερ Πάιν! Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να κάνει. Άντρες και γυναίκες σκυλοκαβγαδίζουν έως θανάτου κι αυτός τους ενώνει. Αν έχεις βαρεθεί τη ζωή σου, αυτός σου προσφέρει τις πιο συναρπαστικές περιπέτειες. Όπως μ' αρέσει να λέω, ο άνθρωπος αυτός είναι απλούστατα μάγος!»

Συνέχισε αυτό το βιολί για ώρα – ο κύριος Πάρκερ Πάιν, ανά διαλείμματα, προέβαινε σε μετριόφρονες αρνήσεις. Διόλου δεν

του άρεσε το βλέμμα με το οποίο τον περιέβαλλε τώρα η κυρία Τσέστερ. Και ακόμα λιγότερο του άρεσε όταν την είδε αργότερα να επιστρέφει στην παραλία συνομιλώντας με την πολυλογού εξυμνήτριά του.

Η κορύφωση ήρθε πιο γρήγορα απ' όσο την περίμενε. Εκείνο το απόβραδο, μετά τον καφέ, η κυρία Τσέστερ είπe απότομα:

«Θα έρθετε στο σαλονάκι, κύριε Πάιν; Θα ήθελα κάτι να σας πω». Δεν μπορούσε παρά να υποκλιθεί και να υποχωρήσει.

Η αυτοκυριαρχία της κυρίας Τσέστερ έφθινε και, καθώς έκλεινε πίσω τους η πόρτα στο μικρό σαλόνι, χάθηκε τελείως. Εκείνη κάθισε και ξέσπασε σε δάκρυα.

«Το αγόρι μου, κύριε Πάρκερ Πάιν. Πρέπει να σώσετε τον Μπάτζιλ. Εμείς πρέπει να τον σώσουμε. Μου ραγίζει η καρδιά!»

«Καλή μου κυρία, όντας απλός ξένος...»

«Η Νίνα Γουίτσερλι λέει ότι μπορείτε να κάνετε τα πάντα. Είπe ότι σας έχει απόλυτη εμπιστοσύνη. Με συμβούλεψε να σας τα πω όλα και ότι εσείς θα διευθετήσετε το ζήτημα στην εντέλεια».

Μέσα του ο κύριος Πάρκερ Πάιν αναθεμάτισε τη φορτική κυρία Γουίτσερλι.

Παραιτημένος, εντούτοις, είπe:

«Ας μιλήσουμε για το θέμα. Κάποια κοπέλα, να υποθέσω;»

«Σας μίλησε γι' αυτήν;»

«Εμμέσως μόνο».

Λέξεις ξεχύθηκαν με σφοδρότητα από την κυρία Τσέστερ. «Η κοπέλα ήταν φριχτή... Έπινε, βλαστημούσε... φορούσε κάτι ρούχα απερίγραπτα. Η αδελφή της ζούσε εδώ, ήταν παντρεμένη με κάποιον... έναν Ολλανδό. Όλο το περιβάλλον ήταν εξόχως ανεπιθύμητο. Οι μισοί από δαύτους συζούσαν χωρίς να έχουν παντρευτεί. Ο Μπάτζιλ άλλαξε εντελώς. Πάντοτε ήταν πολύ ήσυχος, ενδιαφερόταν για σοβαρά θέματα... Κάποτε ενδιαφερόταν να ασχοληθεί με την αρχαιολογία...»

«Μάλιστα, μάλιστα», είπe ο κύριος Πάρκερ Πάιν. «Η φύση εκδικείται».

«Τι εννοείτε;»

«Δεν είναι υγιές για έναν νέο άντρα να ενδιαφέρεται για σοβαρά θέματα. Θα φαινόταν ηλίθιος στη μια κοπέλα μετά την άλλη».

«Σας παρακαλώ, να είστε σοβαρός, κύριε Πάιν».

«Είμαι απολύτως σοβαρός. Μήπως πρόκειται για τη νεαρά κυρία με την οποία ήπιате τσάι χθες;»

Την είχε προσέξει: το γκρι φανελένιο παντελόνι, το πορφυρό μαντίλι δεμένο χαλαρά στο στήθος της, τα χτυπητά κόκκινα χείλη και το γεγονός ότι είχε προτιμήσει να πει κοκτέιλ και όχι τσάι.

«Την είδατε; Τρομερό! Δεν είναι το είδος της κοπέλας που άρεσε παλιότερα στον Μπάτζιλ».

«Δεν του έχετε δώσει πολλές ευκαιρίες να θαυμάσει κάποια κοπέλα, έτσι δεν είναι;»

«Εγώ;»

«Του αρέσει τόσο πολύ η δική σας συντροφιά! Κακό αυτό! Ωστόσο, τολμώ να πω ότι θα το ξεπεράσει... εάν δεν επιταχύνετε τα πράγματα».

«Δεν καταλαβαίνετε. Θέλει να παντρευτεί αυτή την κοπέλα... την Μπέτι Γκρεγκ! Αρραβωνιάστηκαν!»

«Έχει προχωρήσει τόσο;»

«Ναι. Κύριε Πάρκερ Πάιν, πρέπει να κάνετε κάτι. Πρέπει να απαλλάξετε το αγόρι μου από έναν ολέθριο γάμο! Θα καταστραφεί όλη του η ζωή».

«Τίποτα δεν μπορεί να καταστρέψει τη ζωή μας πέρα από εμάς τους ίδιους».

«Δεν ισχύει για τον Μπάτζιλ αυτό», είπε επίμονα η κυρία Τσέστερ.

«Δε με ανησυχεί ο Μπάτζιλ».

«Δε σας ανησυχεί η κοπέλα;»

«Όχι, εσείς με ανησυχείτε. Χαραμίζετε το πατρογονικό σας δικαίωμα».

Η κυρία Τσέστερ τον κοίταξε ελαφρώς σαστισμένη.

«Τι είναι τα χρόνια από τα είκοσι ως τα σαράντα; Περιορισμένα και δεσμευμένα από προσωπικές και συναισθηματικές σχέσεις.

Και έτσι πρέπει να είναι. Έτσι είναι η ζωή. Όμως αργότερα περνάμε σε άλλη φάση, σε ένα καινούργιο στάδιο. Μπορείς τότε να σκεφτείς, να παρατηρήσεις τη ζωή, να ανακαλύψεις κάτι για τους άλλους ανθρώπους και για την αλήθεια σχετικά με τον εαυτό σου. Η ζωή γίνεται πραγματική... σημαντική. Τη βλέπεις σαν σύνολο. Κανείς άντρας και καμιά γυναίκα δεν είναι αληθινά ο εαυτός του ή ο εαυτός της παρά μόνο μετά τα σαράντα πέντε. Τότε είναι που ανθεί η ατομικότητα».

«Είμαι αφοσιωμένη στον Μπάζιλ. Είναι τα πάντα για μένα», είπε η κυρία Τσέστερ.

«Ε, λοιπόν, δε θα έπρεπε να είναι. Αυτό πληρώνετε τώρα. Να τον αγαπάτε όσο θέλετε, αλλά εσείς είστε η Αντέλα Τσέστερ, μην το ξεχνάτε, ένας άνθρωπος με προσωπικότητα και όχι μόνο η μητέρα του Μπάζιλ».

«Θα πεθάνω, αν καταστραφεί η ζωή του Μπάζιλ», είπε με απόγνωση η γυναίκα.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν κοίταξε τις ντελικάτες ρυτίδες στο πρόσωπό της, το μελαγχολικό κρέμασμα των χειλιών της. Ήταν, κατά κάποιον τρόπο, μια αξιαγάπητη γυναίκα. Ο κύριος Πάρκερ Πάιν δε θα ήθελε να τη δει πληγωμένη.

«Θα δω τι μπορώ να κάνω», της είπε.

Βρήκε τον Μπάζιλ Τσέστερ πολύ πρόθυμο να του μιλήσει, ανυπόμονο να πει τη δική του εκδοχή.

«Είναι ανυπόφορη αυτή η ιστορία. Η μητέρα είναι σκέτη απελπισία... προκατειλημμένη, στενόμυαλη. Αν αφηνόταν λίγο, θα καταλάβαινε πόσο θαυμάσια είναι η Μπέτι».

«Και η Μπέτι;»

Ο Μπάζιλ αναστέναξε.

«Η Μπέτι είναι διαβολεμένα δύσκολη! Αν συμμορφωνόταν τόσο... εννών να αφήσει το κραγιόν για μια μέρα... ίσως άλλαζε άρδην το πράγμα. Μοιάζει να βάζει τα δυνατά της να κάνει... πώς να το πω... ε, τη μοντέρνα... όταν είμαστε μαζί με τη μαμά».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν μειδίασε.

«Η Μπέτι και η μητέρα είναι δύο από τους πιο αξιαγάπητους ανθρώπους στον κόσμο και πίστευα ότι θα τα πήγαιναν μέλι γάλα».

«Έχεις πολλά να μάθεις ακόμα, νεαρέ μου», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν.

«Μακάρι να μπορούσατε να έρθετε να δείτε την Μπέτι και να τα συζητήσετε όλα αυτά».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκληση.

Η Μπέτι, η αδελφή της και ο άντρας της αδελφής της έμεναν σε μια μικρή ξεχαρβαλωμένη βίλα λίγο πιο πίσω από τη θάλασσα. Η καθημερινότητά τους είχε μια αναζωογονητική απλότητα. Όλα κι όλα τα έπιπλά τους ήταν τρεις καρέκλες, ένα τραπέζι και κρεβάτια. Υπήρχε ένα ερμάριο στον τοίχο, που είχε τα απολύτως απαραίτητα φλιτζάνια και πιάτα. Ο Χανς ήταν ένας ενθουσιώδης νέος άντρας με πλούσια ξανθά μαλλιά και γένια. Μιλούσε πολύ παράξενα αγγλικά και με απίστευτη ταχύτητα, βαδίζοντας συνεχώς πάνω κάτω. Η Στέλλα, η γυναίκα του, ήταν μικρόσωμη και ανοιχτόχρωμη. Η Μπέτι Γκρεγκ είχε κόκκινα μαλλιά, φακίδες και σκανταλιάρικο χαμόγελο. Δεν ήταν διόλου έντονα μακιγιαρισμένη όπως την προηγούμενη μέρα στο Πίνο ντ' Όρο.

Του έδωσε ένα δροσερό κοκτέιλ και είπε με ένα λαμπύρισμα στο βλέμμα:

«Ξέρεις, λοιπόν, για τη μεγάλη διένεξη;»

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν κατένευσε.

«Και με ποιου το μέρος είσαι, αγορίνα; Με τους νέους που αγαπιούνται ή με την κυρά που μας αποδοκιμάζει;»

«Μπορώ να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Φυσικά».

«Έχεις φερθεί με διακριτικότητα στην όλη ιστορία;»

«Όχι, βέβαια», είπε με ειλικρίνεια η δεσποινίς Γκρεγκ. «Αλλά αυτή η γριά καρακάξα με κάνει έξαλλη». Έριξε μια ματιά τριγύρω για να σιγουρευτεί ότι ο Μπάζιλ ήταν τόσο μακριά, που δεν άκουγε. «Με βουρλίζει αυτή η γυναίκα, με βγάζει από τα ρούχα μου. Σέρνει απ' τη μύτη τον Μπάζιλ όλα αυτά τα χρόνια... κάτι που κά-

νει κάθε άντρα να μοιάζει ανόητος. Αλλά ο Μπάτζιλ δεν είναι στ' αλήθεια καθόλου ανόητος. Αυτή είναι τρομερά καθωσπρέπει».

«Δεν είναι και τόσο κακό αυτό, θα έλεγα. Είναι απλώς ντεμοντέ μόνο ως προς το παρόν».

Το βλέμμα της Μπέτι Γκρεγκ έλαμψε ξαφνικά.

«Εννοείς ότι είναι σαν να βάζουμε κάποια παλιά έπιπλα στη σοφίτα και αργότερα να τα κατεβάζουμε πάλι και να τα βρίσκουμε θαυμάσια;»

«Κάτι τέτοιο».

Η Μπέτι Γκρεγκ το σκέφτηκε.

«Ίσως να 'χεις δίκιο. Θα είμαι ειλικρινής. Ο Μπάτζιλ είναι που με διαόλισε... με όλη αυτή την αγωνία του για το τι εντύπωση θα έκανα στη μητέρα του. Με οδήγησε στα άκρα όλο αυτό. Ακόμα και τώρα πιστεύω ότι μπορεί και να με άφηνε, αν τον πίεζε πολύ η μητέρα του».

«Θα μπορούσε, ναι», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν. «Αν το έκανε εκείνη με τον κατάλληλο τρόπο».

«Θα πας να της πεις ποιος είναι αυτός ο σωστός τρόπος; Από μόνη της αποκλείεται να τον σκεφτεί, ξέρεις. Απλώς θα συνεχίσει να είναι πολύ αποδοκιμαστική και αυτό δεν έχει αποτέλεσμα. Αλλά αν εσύ την παροτρύνεις...»

Δάγκωσε τα χείλη της και σήκωσε τα ειλικρινή γαλάζια μάτια της στα δικά του.

«Ξέρω για σένα, κύριε Πάρκερ Πάιν. Υποτίθεται ότι γνωρίζεις πολλά για την ανθρώπινη φύση. Πιστεύεις ότι θα τα καταφέρουμε ο Μπάτζιλ κι εγώ... ή όχι;»

«Θα ήθελα να μου απαντήσεις σε τρεις ερωτήσεις».

«Έλεγχος καταλληλότητας; Εντάξει, λοιπόν, πάμε».

«Κοιμάσαι με ανοιχτό παράθυρο ή με κλειστό;»

«Με ανοιχτό. Μ' αρέσει πολύ ο καθαρός αέρας».

«Σε εσένα και στον Μπάτζιλ αρέσουν τα ίδια φαγητά;»

«Ναι».

«Σ' αρέσει να πηγαίνεις για ύπνο νωρίς ή αργά;»

«Η αλήθεια είναι, μεταξύ μας, νωρίς. Ήδη στις δέκα και μισή χασμουριέμαι... και στα κρυφά νιώθω πολύ ευδιάθετη τα πρωινά... αλλά, φυσικά, δεν τολμώ να το παραδεχτώ».

«Ταιριάζετε και θα τα πάτε μια χαρά, λοιπόν», αποφάνθηκε ο κύριος Πάρκερ Πάιν.

«Μάλλον επιφανειακός έλεγχος».

«Καθόλου επιφανειακός. Ξέρω τουλάχιστον επτά γάμους, εντελώς κατεστραμμένους, επειδή στον σύζυγο άρεσε να μένει ξύπνιος ως τα μεσάνυχτα, ενώ η σύζυγος έπεφτε στο κρεβάτι από τις εννιάμισι και αντιστρόφως».

«Κρίμα», είπε η Μπέτι, «που δεν μπορούν να είναι όλοι ευτυχισμένοι. Ο Μπάζιλ κι εγώ, και η μητέρα του να μας δίνει τις ευλογίες της».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν ξερόβηξε.

«Πιστεύω», είπε, «ότι θα μπορούσε να γίνει εφικτό».

Τον κοίταξε με αμφιβολία.

«Αναρωτιέμαι αν πας να με τουμπάρεις».

Το πρόσωπο του κυρίου Πάρκερ Πάιν έμεινε ανέκφραστο.

Όταν μίλησε κατόπιν με την κυρία Τσέστερ, ήταν καθησυχαστικός, αλλά αόριστος. Ο αρραβώνας δεν είναι ντε και καλά γάμος. Ο ίδιος θα πήγαινε στο Σόγιερ για μια βδομάδα. Πρότεινε στην κυρία Τσέστερ να διατηρήσει μια γραμμή δράσης επιφυλακτική. Να φαίνεται ότι είναι καταδεκτική και συναινετική.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν πέρασε μια πολύ απολαυστική εβδομάδα στο Σόγιερ.

Μόλις επέστρεψε, διαπίστωσε ότι είχε σημειωθεί μια απολύτως αναπάντεχη εξέλιξη.

Το πρώτο που είδε καθώς μπήκε στο Πίνο Ντ'Όρο ήταν την κυρία Τσέστερ και την Μπέτι Γκρεγκ να πίνουν τσάι μαζί. Ο Μπάζιλ δεν ήταν εκεί. Η κυρία Τσέστερ έμοιαζε καταβεβλημένη. Η Μπέτι, επίσης, σαν να είχε χάσει το χρώμα από πάνω της. Δεν ήταν καθόλου μακιγιαρισμένη και τα βλέφαρά της, βαριά, έμοιαζαν σαν να είχε κλάψει.

Τον χαιρέτησαν με φιλικό τρόπο, αλλά καμία από τις δύο δεν ανέφερε τον Μπάζιλ.

Ξαφνικά άκουσε την κοπέλα δίπλα του να ανασαίνει απότομα λες και κάτι την είχε πειράξει. Ο κύριος Πάρκερ Πάιν έστρεψε το κεφάλι του.

Ο Μπάζιλ Τσέστερ ανέβαινε τα σκαλιά από τη θάλασσα. Μαζί του ήταν μια κοπέλα τόσο εξωτικά όμορφη, που σου έκοβε την ανάσα. Ήταν μελαψή και είχε θεσπέσια σιλουέτα. Κανείς δεν μπορούσε να μην το προσέξει αυτό, μιας και δε φορούσε παρά ένα απλό ρούχο από αχνογάλαζο κρεπ. Ήταν έντονα μακιγιαρισμένη με πούδρα στο χρώμα της ώχρας και έντονο πορτοκαλί και πορφυρό κραγιόν... αλλά οι αλοιφές της άλλο δεν έκαναν από το να τονίζουν την εντυπωσιακή ομορφιά της με πιο βαθύ τρόπο. Όσο για τον νεαρό Μπάζιλ, έμοιαζε ανήμπορος να πάρει τα μάτια του από το πρόσωπό της.

«Άργησες πολύ, Μπάζιλ», είπε η μητέρα του. «Θα πήγαινες με την Μπέτι στου Μακ».

«Δικό μου το λάθος», είπε αργόσυρτα η άγνωστη καλλονή. «Σουλατσάραμε και ξεχαστήκαμε». Στράφηκε στον Μπάζιλ. «Άγγελέ μου... φέρε μου κάτι δυνατό να πιω!»

Έβγαλε και τίναξε το παπούτσι της και άπλωσε τα περιποιημένα νύχια του ποδιού της που ήταν βαμμένα σε χρώμα σμαραγδί, ασορτί με τα νύχια των χεριών της.

Δεν έδωσε την παραμικρή σημασία στις δύο γυναίκες, αλλά έγειρε λίγο προς τη μεριά του κυρίου Πάρκερ Πάιν.

«Τρομερό που είναι αυτό το νησί!» είπε. «Πέθαινα από βαρεμάρα προτού γνωρίσω τον Μπάζιλ. Είναι πολύ γλυκούλης!»

«Ο κύριος Πάρκερ Πάιν... η δεσποινίς Ραμόνα», είπε η κυρία Τσέστερ.

Η κοπέλα υποδέχτηκε τις συστάσεις με ένα νωχελικό χαμόγελο.

«Μου έρχεται να σου μιλάω από τώρα στον ενικό, Πάρκερ», μουρμούρισε. «Κι εσύ, και να με λες Ντολόρες».

Ο Μπάζιλ επέστρεψε με τα ποτά. Η δεσποινίς Ραμόνα μοίρασε

τις κουβέντες της (κυρίως ήταν ματιές χωρίς πολλά λόγια) ανάμεσα στον Μπάζιλ και τον κύριο Πάρκερ Πάιν. Στις δύο γυναίκες δεν έδινε καμία σημασία. Η Μπέτι επιχειρήσε μια δυο φορές να μπει στη συζήτηση, όμως η άλλη κοπέλα απλώς την κοίταξε και χαμοουρήθηκε.

Ξαφνικά η Ντολόρες σκώθηκε.

«Λέω να πηγαίνω τώρα. Μένω στο άλλο ξενοδοχείο. Θα με συνοδέψει κανείς;»

Ο Μπάζιλ πετάχτηκε όρθιος.

«Θα έρθω μαζί σου».

«Μπάζιλ, καλέ μου...» παρενέβη η κυρία Τσέστερ.

«Δε θ' αργήσω να γυρίσω, μαμά».

«Μα, δεν είναι το παιδί της μαμάς;» ρώτησε τον κόσμο γενικά η δεσποινίς Ραμόνα. «Έτσι να του κάνει, και τρέχει από πίσω της».

Ο Μπάζιλ κοκκίνισε και έμοιαζε αμήχανος. Η δεσποινίς Ραμόνα ένευσε προς τη μεριά της κυρίας Τσέστερ, πρόσφερε ένα εκτυφλωτικό χαμόγελο στον κύριο Πάρκερ Πάιν, πήρε τον Μπάζιλ κι έφυγαν.

Μετά την αναχώρησή τους απλώθηκε μία μάλλον αμήχανη σιωπή. Ο κύριος Πάρκερ Πάιν προτίμησε να μη μιλήσει πρώτος. Η Μπέτι Γκρεγκ έστριβε νευρικά τα δάχτυλά της και κοιτούσε τη θάλασσα. Η κυρία Τσέστερ ήταν αναποκοκκινισμένη και θυμωμένη.

«Λοιπόν, πώς σας φαίνεται τούτη η νέα άφιξη στον όρμο Πογιένσα;» είπε η Μπέτι. Δε θα την έλεγες και πολύ σταθερή τη φωνή της.

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν προσπάθησε να μιλήσει προσεκτικά:

«Κάπως... εεε... εξωτική».

«Εξωτική;» Η Μπέτι άφησε ένα μικρό, πικρό γέλιο.

«Είναι τρομερή... τρομερή. Θα πρέπει να έχει τρελαθεί εντελώς ο Μπάζιλ», σχολίασε η κυρία Τσέστερ.

«Ο Μπάζιλ είναι εντάξει», είπε κοφτά η Μπέτι.

«Τα νύχια των ποδιών της», είπε η κυρία Τσέστερ με ένα ρίγος ναυτίας.

Η Μπέτι σηκώθηκε ξαφνικά.

«Κυρία Τσέστερ, σκέφτομαι να πάω στο σπίτι μου και να μη μείνω για το δείπνο τελικά».

«Μα, καλή μου... θα απογοητευτεί πολύ ο Μπάτζιλ».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Μπέτι με ένα σύντομο γέλιο. «Τέλος πάντων, λέω να πηγαίνω. Μου φαίνεται ότι έχω πονοκέφαλο».

Χαμογέλασε και στους δύο και έφυγε.

Η κυρία Τσέστερ στράφηκε στον κύριο Πάρκερ Πάιν.

«Μακάρι να μην είχαμε έρθει σ' αυτό το μέρος... ποτέ!»

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν κούνησε λυπημένα το κεφάλι του.

«Δεν έπρεπε να φύγετε για το Σόγιερ. Εάν ήσασταν εδώ, δε θα είχε συμβεί αυτό».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν αισθάνθηκε ότι προκλήθηκε να απαντήσει.

«Φιλτάτη κυρία», είπε, «μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι, ως προς το ζήτημα μιας όμορφης νέας κοπέλας, δε θα μπορούσα καθόλου να επηρεάσω τον γιο σας. Μοιάζει να είναι... εεε... μάλλον επιρρεπής».

«Ποτέ δεν ήταν ως τώρα», του απάντησε η κυρία Τσέστερ βουρκώνοντας.

«Καλώς», απάντησε ο κύριος Πάρκερ Πάιν προσπαθώντας να διασκεδάσει με μια νότα ευθυμίας την κατάσταση, «αυτή η νέα προτίμηση μοιάζει να έχει διαλύσει το ξελόγιασμά του με τη δεσποινίδα Γκρεγκ. Αυτό θα πρέπει να σας δίνει κάποια ικανοποίηση».

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε», είπε η κυρία Τσέστερ. «Η Μπέτι είναι καλή κοπέλα και αφοσιωμένη στον Μπάτζιλ. Και συμπεριφέρεται εξαιρετικά. Μου φαίνεται ότι ο γιόκας μου θα πρέπει να είναι αλλοπαρμένος».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν αντιμετώπισε απολύτως ψύχραιμα αυτή την εντυπωσιακή αλλαγή πλεύσης της κυρίας Τσέστερ. Ήξερε και από πριν πόσο ασυνεπής μπορεί να είναι μια γυναίκα.

«Όχι ακριβώς αλλοπαρμένος... μάλλον μαγεμένος», είπε.

«Αυτό το γύναιο είναι μια παλιολατίνα. Είναι φρίκη!»

«Ναι, αλλά αδιανόητα όμορφη».

Η κυρία Τσέστερ ρουθούνισε.

Ο Μπάζιλ ανέβηκε τα σκαλιά από τη θάλασσα.

«Γεια σου, μητέρα. Έφτασα. Πού είναι η Μπέτι;»

«Η Μπέτι πήγε σπίτι με νοκοκέφαλο. Δεν είναι και πολύ παράξενο...»

«Θα μούτρωσε μάλλον. Αυτό θέλεις να πεις;».

«Σκέφτομαι, Μπάζιλ, ότι είσαι πάρα πολύ αγενής απέναντι στην Μπέτι».

«Για τ' όνομα του Θεού, μητέρα, άσε το κήρυγμα. Αν είναι να κατεβάζει μούτρα η Μπέτι κάθε φορά που μιλάω με μια άλλη κοπέλα, ωραία ζωή θα κάνουμε μαζί».

«Μα, είστε αρραβωνιασμένοι».

«Ε, ναι, είμαστε αρραβωνιασμένοι, εντάξει. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δε θα έχει καθένas τις φίλιες του. Στην εποχή μας οι άνθρωποι κάνουν τη ζωή τους και δε χρειάζονται πια ζήλιες».

Σταμάτησε.

«Άκου, αν είναι να μη δειπνήσει μαζί μας η Μπέτι, λέω να γυρίσω στο Μαριπόζα. Με κάλεσαν εκεί για δείπνο και...»

«Αχ, Μπάζιλ...»

Ο νεαρός τής έριξε μια εκνευρισμένη ματιά και μετά έσπυσε να κατέβει τις σκάλες.

Η κυρία Τσέστερ κοίταξε εύγλωττα τον Πάρκερ Πάιν.

«Βλέπετε», είπε.

Έβλεπε.

Η κρίση κορυφώθηκε ύστερα από δύο μέρες. Η Μπέτι και ο Μπάζιλ είχαν κανονίσει να κάνουν έναν μεγάλο περίπατο, με καλαθάκι για πικνίκ μαζί. Η Μπέτι έφτασε στο Πίνο Ντ' Όρο και διαπίστωσε ότι ο Μπάζιλ το είχε ξεχάσει και είχε πάει στο Φορμεντόρ με την παρέα της Ντολόρες Ραμόνα.

Πέρα από ένα σούφρωμα των χειλιών, η κοπέλα δε φανέρωσε άλλη αντίδραση. Σε λίγο, ωστόσο, σηκώθηκε και στάθηκε μπρο-

στά από την κυρία Τσέστερ. Οι δύο γυναίκες ήταν μόνες τους στη Βεράντα.

«Εντάξει, λοιπόν», είπε. «Δεν πειράζει. Όμως σκέφτομαι... ούτως ή άλλως... ότι θα πρέπει να ακυρώσουμε όλο το πράγμα».

Έβγαλε από το δάχτυλό της το δαχτυλίδι με σφραγιδόλιθο που της είχε δωρίσει ο Μπάτζιλ – θα αγόραζε αργότερα κανονική βέρα.

«Θα του το επιστρέψετε, παρακαλώ, κυρία Τσέστερ; Και πείτε του, κανένα πρόβλημα... να μην ανησυχεί...»

«Μπέτι, καλή μου, μη! Σε αγαπάει... αληθινά».

«Έτσι φαίνεται, δε φαίνεται;» είπε η κοπέλα με ένα σύντομο γέλιο. «Όχι, έχω και κάποια περηφάνια. Πείτε του ότι όλα είναι εντάξει και ότι του... του εύχομαι καλή τύχη».

Όταν ο Μπάτζιλ επέστρεψε με το λιόγερμα, βρέθηκε αντιμέτωπος με μια θύελλα.

Κοκκίνισε κάπως σαν είδε το δαχτυλίδι.

«Ωστε έτσι αισθάνεται, ε; Λοιπόν, θα τολμήσω να πω ότι είναι για το καλύτερο».

«Μπάτζιλ!»

«Λοιπόν, ειλικρινά, μπτέρα, δε φαινόταν να τα πηγαίνουμε πολύ καλά τον τελευταίο καιρό».

«Και τίνος είναι το φταίξιμο;»

«Δε νομίζω να είναι δικό μου. Η ζήλια είναι μια κτηνωδία και δεν καταλαβαίνω τι σε μέλει τόσο εσένα. Εσύ η ίδια με παρακαλούσες να μην παντρευτώ την Μπέτι».

«Αυτό συνέβη προτού τη γνωρίσω. Μπάτζιλ, καλέ μου, δε σκέφτεσαι να παντρευτείς αυτό το άλλο ον;»

«Θα την παντρευόμουν πάραυτα αν ήθελε... αλλά φοβάμαι ότι δε θα θέλει», είπε σοβαρά ο Μπάτζιλ.

Ένα κρύο ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της κυρίας Τσέστερ. Αναζήτησε και βρήκε τον κύριο Πάρκερ Πάιν, ο οποίος διάβαζε μακάρια ένα βιβλίο σε μια απόμερη γωνιά.

«Μα, πρέπει να κάνετε κάτι! Ναι, πρέπει να κάνετε κάτι! Η ζωή του αγοριού μου θα καταστραφεί».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν είχε αρχίσει να κουράζεται λιγάκι από την εκάστοτε επικείμενη καταστροφή του Μπάτζιλ Τσέστερ.

«Τι μπορώ να κάνω;»

«Να πάτε να δείτε αυτό το φρικαλέο πλάσμα. Εάν είναι αναγκαίο, να την εξαγοράσετε με χρήματα».

«Μπορεί να είναι πολύ ακριβή».

«Δε μ' ενδιαφέρει».

«Μοιάζει να είναι κρίμα. Άλλωστε, δεν αποκλείεται να υπάρχουν κι άλλοι τρόποι».

Τον κοίταξε ερωτηματικά.

Αυτός κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν υπόσχομαι τίποτα, αλλά θα δω τι μπορώ να κάνω. Έχω χειριστεί παρόμοιες καταστάσεις και στο παρελθόν. Παρεμπιπτόντως, ούτε λέξη στον Μπάτζιλ... θα ήταν μοιραίο».

«Ω, φυσικά, ούτε λέξη».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν επέστρεψε από το Μαριπόζα τα μεσάνυχτα.

«Λοιπόν;» ρώτησε η κυρία Τσέστερ με κομμένη την ανάσα.

Τα μάτια του λαμπύρισαν.

«Η σινιορίτα Ντολόρες Ραμόνα θα φύγει από τον ορμο Πογιένσα αύριο το πρωί και από το νησί αύριο βράδυ».

«Αχ, κύριε Πάρκερ Πάιν! Πώς το καταφέρατε;»

«Δε θα κοστίσει δεκάρα», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν. «Φαντάστηκα ότι θα μπορούσα να την πιέσω με κάτι... και έπεσα μέσα».

«Είστε θαυμάσιος. Η Νίνα Γουίτσερλι είχε απόλυτο δίκιο. Πρέπει να μου πείτε... εεε... την αμοιβή σας...»

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν σήκωσε το χέρι του ευγενικά.

«Ούτε πεντάρα. Ήταν ευχαρίστησή μου. Ελπίζω ότι τώρα όλα θα πάνε καλά. Φυσικά, ο γιόκας σας θα ταραχτεί πολύ αρχικά, όταν θα μάθει ότι εκείνη εξαφανίστηκε, ότι σηκώθηκε κι έφυγε χωρίς να αφήσει διεύθυνση πίσω της. Φροντίστε απλώς να είστε πολύ μαλακή μαζί του για μια δυο βδομάδες».

«Αχ, μακάρι να τον συγχωρέσει η Μπέτι...»

«Θα τον συγχωρέσει, σίγουρα πράγματα. Θα γίνουν καλό ζευγάρι. Παρεμπιπτόντως, αναχωρώ αύριο κι εγώ».

«Αχ, κύριε Πάρκερ Πάιν, θα μας λείψετε».

«Ίσως καλό είναι να φύγω προτού ξετρελαθεί ο γιόκας σας με μια τρίτη κοπέλα».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν έγειρε στην κουπαστή του ατμόπλοιου και κοίταξε τα φώτα της Πάλμα. Δίπλα του στεκόταν η Ντολόρες Ραμόνα.

«Πολύ καλή δουλειά, Μαντλέν», της είπε επιδοκίμαστικά. «Χαίρομαι που σου τηλεγράφησα να έρθεις. Κι είναι παράξενο, μιας και είσαι μια τόσο ήρεμη σπιτόγατα στην πραγματικότητα».

Η Μαντλέν ντε Σάρα, ή, αλλιώς, Ντολόρες Ραμόνα ή Μάγκι Σάγερς, είπε σεμνά: «Χαίρομαι που είστε ευχαριστημένος, κύριε Πάρκερ Πάιν. Ήταν μια ωραία μικρή αλλαγή. Λέω να πάω κάτω τώρα και να πέσω στο κρεβάτι προτού σαλπάρει το πλοίο. Δεν είμαι κάνας θαλασσόλυκος, εδώ που τα λέμε».

Ύστερα από λίγα λεπτά ένα χέρι ακούμπησε τον ώμο του κυρίου Πάρκερ Πάιν. Αυτός στράφηκε και είδε τον Μπάτζιλ Τσέστερ.

«Όφειλα να έρθω να σας αποχαιρετήσω, κύριε Πάρκερ Πάιν, και να σας διαβιβάσω την αγάπη της Μπέτι και τις θερμές της ευχαριστίες. Ήταν σπουδαίο το τέχνασμά σας. Η Μπέτι και η μαμά είναι ακχώριστες πια. Θα πίστευε κάποιος πως ήταν ντροπή να την ξεγελάσουμε έτσι την καημένη, αλλά ήταν ζόρικη. Τέλος πάντων, όλα είναι εντάξει τώρα. Απλώς θα πρέπει να διατηρήσω προσεκτικά το κόλπο της ενόχλησης για καμιά δυο μέρες ακόμη. Σας είμαστε απέραντα ευγνώμονες η Μπέτι κι εγώ».

«Σας εύχομαι κάθε ευτυχία», είπε ο κύριος Πάρκερ Πάιν.

«Σας ευχαριστώ».

Ακολούθησε μια παύση και μετά ο Μπάτζιλ είπε κάτι με κάπως υπερβολική αμεριμνησία:

«Είναι η δεσποινίς... η δεσποινίς Ντε Σάρα κάπου εδώ; Θα ήθελα να την ευχαριστήσω επίσης».

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν τού έριξε μια αυστηρή ματιά.

«Φοβούμαι ότι η δεσποινίς Ντε Σάρα πήγε για ύπνο», του απάντησε.

«Ω, τι κρίμα... Καλώς, ίσως τη δω στο Λονδίνο κάποια στιγμή».

«Η αλήθεια είναι ότι θα φύγει σχεδόν αμέσως για την Αμερική, έχει κάποια δουλειά για μένα».

«Α!» Ο τόνος του Μπάζιλ ήταν ανέκφραστος. «Καλώς», είπε. «Ας πηγαίνω τώρα...»

Ο κύριος Πάρκερ Πάιν χαμογέλασε. Καθ' οδόν προς την καμπίνα του χτύπησε απαλά την πόρτα της Μαντλέν. «Πώς είσαι, καλή μου; Όλα εντάξει; Ο νεαρός φίλος μας έφυγε. Έπαθε τη συνηθισμένη ελαφρά κρίση μαντλενίτιδας. Θα συνέλθει σε μια δυο μέρες, αλλά, ναι, τι να κάνουμε, είσαι το κάτι άλλο».

*«Κύριε Πάρκερ Πάιν, πρέπει να κάνετε κάτι.
Πρέπει να απαλλάξετε το αγόρι μου από έναν ολέθριο γάμο!
Θα καταστραφεί όλη του η ζωή».*

Μια συλλογή ιστοριών στις οποίες εμφανίζονται μερικοί από τους πιο αγαπημένους ντετέκτιβ της Άγκαθα Κρίστι: Ηρακλής Πουαρό, Πάρκερ Πάιν, κύριος Σάτεργουεϊτ, Χάρλεϊ Κουίν. Όλοι οι σπουδαίοι συγγραφείς αστυνομικής λογοτεχνίας έχουν τα δικά τους αγαπημένα έργα. Παρομοίως, κάθε μεγάλος ντετέκτιβ έχει τις δικές του αγαπημένες μεθόδους εξιχνίασης εγκλημάτων. Ο γοητευτικός Πάρκερ Πάιν, για παράδειγμα, βασίζεται στη διαισθητική γνώση της ανθρώπινης φύσης για να λύσει το πρόβλημα στον όρμο Πογιένσα. Ο κύριος Σάτεργουεϊτ ψάχνει την έμπνευση μέσα από τη συνεργασία του με τον αινιγματικό κύριο Κουίν. Κι έπειτα είναι και ο Ηρακλής Πουαρό, του οποίου η ακριβής ανάλυση για τα κίνητρα και τη δυνατότητα να διαπραχθεί το έγκλημα δοκιμάζεται στον απόλυτο βαθμό όταν λαμβάνει μια ανώνυμη τηλεφωνική κλήση για ένα ζήτημα ζωής και θανάτου.

Οι ιστορίες ποικίλλουν: φόνοι, απόπειρες δολοφονίας, ληστείες...

Δεν μπορεί κανείς να μην παραδεχτεί ότι η Άγκαθα Κρίστι ήταν πραγματικά ευρηματικότερη!

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24 141